

Den skølle Kvinde paa Tjele.

Livsbildning fra Reformationstiden

H. F. Gwald.

Credie Bog.

(Fortset.)

„Folmer!“ sagde Knud og vendte sig om, „dit gode Lune undrer mig. Du fløjer om Kap med dine Fugle, som var du alt i Paradis, hvor ikke findes arge Stalle, Kænteme og fule, topragede Munte.“

„Munte,“ svarede Folmer, „ville vi jo fitterlig træffe her, om vi nogen Tid blive indladt i Himmerige, al den Stund jeg ikke, som de skinde, humodige Papiſter, dørver mig til at domme de henfarne Sjæle — dog, haaber jeg, uden Rutte og raget Top!“

„Jeg har været idel Forundring, Folmer,“ sagde Knud leende, „siden jeg to hertil.“

„Lad høre i hved Herseende,“ bad Folmer smilende, „om der da ikke i din Forundring er blandet for stærkt Mishag med mig og mit rige Hus?“

„Mishag, ja, med mig selv!“ udbrød Knud. „Jeg har været en unyttig Karl her, fuld af Dovenstab og Redfornhed fra min Jæse og til min Svange.“

„Nu, nu! vi have Vidner paa ganske det modfatte — Storovibret i Stovene, Laffene i Aaen, som du stod og fangede, Bent og Hæmning, og mine Svende, som du fagede med sig — alle ønske de vel til Hobe snarest, at Knud Mogensen var en Kende mere lad.“

„Vel, vi have lagt brant,“ svarede Knud og saa tante-fuldt hen for sig. „Dog tar jeg imens mindre glad end du, som sad inde hos dine Fugle, selv en stakket Fugl. Det tom af, at jeg saa mig for og tænkte noget derved. Jeg vil sige dig det, Folmer! Den skønne Orden, der herfter paa din Gaard, har forundret mig. Alt er gaet, som om Husbondens Dine havde vogtet tilbøigt og silde paa Svendene, og her hører herten: Varm eller Standsord, end lige danner her Hug. Hjem lærte dig den Kunſt?“

Folmers Forundring var stor, og hans Blik røbede det, da han saa op. Han havde ikke tiltroet Knud at tænke sig, end sigde ud tale det.

„Der findes ikke,“ vedblev Knud med stigende Varme, „iſſeligere Sted at døse paa end din skønne Fædreneborg. Stoven og Aaen med dens Vaadehaan er her lige for Porten; de stærke Volde og dybe Græse, Vindebroen, som drages op hver Nat, Staldene med sine skønne Heste, Rustkammeret med de underlige, gamle og gode, nu Raaben — alt har voldet mig større Glæde, end du tænker.“

„Ved min Stamme-fader Hans!“ udbrød Folmer, hvis medfødte Vefelbenedhed blev ham til at skjule sin Glæde over Knuds Lovtaler under en Spøg, „du taler grangivelig som den føde, gamle Kammiteproff fra Doflum, naar han for-dum gæstede vort Bord og blussende af Vin sad og talede min Fader, hvis Sjæl Gud naade, til Behag. Du har for-naffet dig, som han stundem gjorde; thi først sagde du, at du var ikke glad, siden at du var det.“

„Det er sandt nok,“ svarede Knud med Alvor; „jeg glædede mig over din Lykke. Du har alt, hvad jeg såvner, og det, som er mere end Borg og Fæstle! Jeg tænkte ogsaa — det Stindlag, her raader, var mig fremmed hertil. Hvor stor Forskel paa her og mit Fædrenehjem, som det der gik til lige fra min Barnsdom og til den Dag, da jeg kom-me derfra i Brede! Din Fader maa ikke have lignet min.“

„Jeg agter og ærer din Fader i hans Grav,“ sagde Folmer og sendte Knud et misbilligende Blik; „du bør ogsaa gøre det og huske hans vanskelige Raar.“

„Det evner jeg ikke,“ svarede Knud kolbt, „og hyffel-ſke Taarer pryde ingen Grav. Lad os nu tale om din Fædreneborg. Her fattes kun eet — Hænder udenfor, som kunne give os Trøst.“

„Nu kender jeg dig igen!“ udbrød Folmer og fastede Knud og Bind fra sig. „Knud, slaa de Stridstanker af Sinde! Mindes Thomas, som du vog, og bed Gud holde dine Hænder rene for Blod fra nu af!“

„Jeg gjorde gerne Bod for det Drab,“ svarede Knud med stor Sindsro, „dog selv det er mig nægiet.“

„Ja, Bod med Pungen og Guldens Værd, forhærbede Knud du er, men ikke med Hjerter og Sjæl! Lad os fore-ſtille os, hvad Ende det vilde tage! Ved du, hvad din For-fader, Jens Nielsen af Aenshøj, maatte bøde for, at han ihjelslog Jens Jensen Brof af Klavsholm?“

„Gert Grifens Søster Pernille af King Kloster for-talte mig engang derved, da jeg var Barn, dog det har jeg for længe siden glemt.“

„Nu, saa har det! Han maatte forpligte sig til at hviſte en evig Sjælemesse for den dræbtes Sjæl i Santele Klements Kirke i Aars, og en anden i Sortebrødre Kirke, hvor Jens Jensen havde sit Lejersbed. Han maatte saa til de Messer give tre Laster Korn aarlig, en Mølle og 14 Bøndergaard; selvfølgelig koste Jens Jensens Begravelse paa det prægtigste og indbyde dertil begge Slægter med deres Venner samt oplæde tredve fattige, som maatte gaa om Rigdagnen, hør med et Blus i Haanden; endelig ud-sende en Pilgrim til Rom, en til Jerusalem og tretten til andre hellige Steder.“

„Det var skønt,“ udbrød Knud livlig, „og som det kommer sig en Mand af Hæten Lovensbald.“

„Saamand,“ svarede Folmer, „dog skøn især af Bodens Stærrelse, hvad for en Mand Jens Brof maa have været, men ogsaa begge Slægters Vælde, hvor stor og blodig den Fæjde vilde være bleven, om den var ud, og Jens Lovensbald ikke havde tilstøbt sig Fred.“

„Endnu skønnere vilde det dog have været,“ mente Knud, „var Hæden bleven udvægtet.“

„Og begge Slægter udhyddede af Jorden?“ spurgte Folmer. „At det ikke skete, derfor sørgede Dronning Mar-grete, i hvis Nærvarrelse et Fortik blev indgaaet og siden urotkelig holdt. Jens Lovensbald med to Hundrede gode Mand i sit Følge maatte ogsaa indfinde sig hos Jens Brofs Efterlevende, baje Knæ for hende, knælende over-række den nærmeste Hættmand sin dragne Døft til at støde i hans Bryst, men bede for Gud og alle helliges Skjold at rinde ham Livet.“

„Det sidste var ikke sig Mand værdigt,“ sagde Knud,

„og jeg vilde i hans Sted ingen Sinde have nebladt mig dertil.“

„Vi leve nu i andre Tider, Knud!“ svarede Folmer, „Boden er bleven mindre, faaer som ogsaa Angeren og Hymgheden ringere. Underligt er det, Knud, at din For-faders Lejersbed i disse Tider er blevet helligt. Det var jo fra hans og hans Hustru's Sjæle, at Hans Taarven paa Graabrødre Kirkegaard prædicatede for Folket, da Bispen for-bød ham Udgang til Kirkerne i Viborrig. Nu, jeg haaber, Knud, at det engang maa blive dig undt at give Bod for Thomas og forlige dig med Kristof, og at du for-inden i Sandhed og Oprigtighed vil angte din Brøde.“

„Jeg haaber intet mere,“ svarede Knud mørkt. „Selv er jeg i Klare og barmagtig, min Meder svagfindet og min Søster i Mantes og Nonners Alser. Den Time vil komme, Folmer, da du opgiver os, og da ikke mere din Vindebro neblades for Knud Mogensen!“

„Den Spaamand, som for ramme Alvor vilde dørve sig at dørse faalede,“ udbrød Folmer, „vilde jeg lade piffe af Gaarde! Jeg har Tro paa din Moders Vre, Knud, og evne vi end ikke for Tiden at raade Gaarden og vofte Vletten af hendes Skjold, saa vil der vel en Gang findes Midde dertil. Nu magte vi intet og maa lade den Sten ligge. Dog din Søster, Gud signe hende! hende agter jeg, vil Gud, snarest at redde, og vil hun, som jeg, skal hun om fæje Tid drage herind som Husfrue.“

„Da vil Verdens og Standens Ringeaagt falde paa dig, Folmer!“ sagde Knud. „Gode Mand og Kvinder vilde ride Kjællinghel forbi, og din Hal vil blive tom.“

„Det er ikke gode Raar,“ svarede Folmer, „men vi saa være dem! Lykken vil da være min daglige og stadige Gæst. Jeg vil ikke have nødig at se ud efter hende, om hun stulde komme rindende ad Landevejen. Ingen Sinde, Knud, kan min Hal blive tom, naar Margaret Mogensdatter sidder for Bordenden! Hun skal saa komme Sine som jeg, der tænker, at med en frelst Samvittighed er det mig ikke en Klipping, værd, hvad Verden dømmet.“

„Desværre!“ sagde Knud med et Sut, „hun har nu et Sind, der er ganske modfat dit.“

„Vi ville snarest se ind til hende i Bisping,“ sagde Folmer, „og saa at se, om hun ikke nu er led ved de dum-me Nonner.“

„Naar, Folmer?“

„Jeg tænker den Dag i Morgen,“ svarede Folmer og soingede sin Arm. „Nu kan jeg uden Støde røre mig.“

„Naa, Gud have Lov!“ udbrød Knud og sprang op. „Saa gaar jeg ned i Stalden for at se, om vore Heste ikke have løse Stø.“

Den næste Morgen, før Sol stod op, sad Knud og Folmer i Hallen og nød deres Dætre, god, varm Søbemad, som Bodil selv havde indbaaret. Der fattedes dog heller ikke Sul og Viltbrød samt Brød og Smør, og en stor Sølvsalme med varm Lutendran stod paa Bordet, som var dækket med en frimydigt Dug.

Uagtet Borgen i sin Stil var plump og mere stærk og anseelig end smut at se til udefra, da den stred sig fra gammel Tid og var bygget for at give Beboerne Sitterhed og ikke for at volde dem Vjenlyst, saa var dog det indre bygget og Værelsernes Indretning forud for Tidens lidet udviklede Smag. Omvælfene bar Præg af Borg-herrens Dannelselse og milde Sæder. Hallens Vægge vare skint klædt med kunstfærdigt udfæret Egetræs Panel, og Loftskjælfkerne vare ligeledes prydede med Træskaar-arbejde, Slagens Vaaben var indsat flere Steder, men uden pralende Farver. Mægtige Hjortetæpper vare opslaaede paa pænsende Steder, og under dem hængte nogle af Folmers skønneste og kostbareste Sværde, ornamede med Smag. Mellem disse Værdier var der faste Armstager af fint hamret Jern. Vinbuesfordybningerne vare paa Grund af Murens Itheltse rummelige Sidepladser og de smaa, i Byrummet indfattede Ruder af ualmindelig godt og klart Glas.

Saaledes saa den Hal ud, der kun ventede paa Mar-garet, for ved hendes Nærvarrelse at blive Folmer Knuds jordiste Paradis. Nu sad han der ganske ene, thi Knud havde Uro paa sig og var gaaet ned for at se til, at Hestene bleve vel fødrede.

Gamle Bodil traadte ind, og Folmer blev straks var, at hans Fostermoders ærlige Ansigt var lagt i alvorlige Folder, saa at hun maatte have noget særdeles paa Hjerter. Hans Fostermoder taltes hun med Rette. Hans Forældre havde brugt den blandt den høje Adels temmelig almin-delig Skik at sætte deres Værn, mens de vare spæde, ud hos Slægtninge, som vilde tage sig af dem, medens de selv færdedes frit ved Hove eller paa Rejser mellem deres forskellige Ejenomme. Kun af og til saa Folmer og hans Søstrende, Veder og Johanne, deres Fosterbrødre. Skønt disse viste Hverens megen Kærlighed, medens de havde dem hos sig, saa blev Folmers Aime Bodil dog den Moder, der vaagede over ham Dag og Nat og ledede hans første Optragelse. Kæftindig, forlindig og gudfrøgtig, som hun var, og ikke lide oplært, uagtet hun var kommen af Vænder, havde hun haft den helbigste Indflydelse paa ham, og han arede hende endnu højt, om end hendes velmente For-maninger og Raad nu og da trattede ham. Hun var tidlig bleven Entle og derefter barnløs, saa at hun helt havde knyttet sit Hjerter til ham. Særgelige Oplevelser i hendes Skjæte havde ført Bodil med Fosterfæder til Døerensstem-melse i et vigtigt Punkt — inderlig Kærlighed til Luthers Lære og gløvede Had til Papiſmen.

Bodil gif ikke lige til Maalet, men hendes Herte lod sig ikke vildele af hendes venlige Forespørgsel til hans Helbred og den Glæde, hun udtalte over hans voksende Madlyst. Han svarede hun fort derpaa, for at han snart kunde komme til Sagen og ikke ved sit for stor Vildfærlig-hed hindre Afrejsen. Han tænkte et Væger fuldt med Lutendran, tredende det og ralte hende det, for at hun kunde drille til Affed med ham. Hun tog Plads i ærbø-dig Afstand fra ham efter at have nippet til Bageret, og endelig fik hendes Hjerter Luft ved de gode Vnster, hun derefter udtalte om den forestaaende Rejse.

„Nadaglige Sager maa det være,“ sagde hun med et Sut, „som drive dig af Gaarden med en ikke fuldt hel-bredet Arm. Tag mig ikke til Mistykte, min Søn, at jeg spørger: er det Sanden, at det Ridt galder Bisping Klo-ster?“

*) Stet Mønt, slagen i Krigstiden.

„Ei!“ udbrød Folmer, „er det alt fundbart, at jeg rider til Bisping? Saa maa Knud Mogensen have Raadet.“

„Det var ikke forhen din Vane, Folmer, at dølge, hvor du drog hen,“ sagde Bodil. „Jeg sølte derfor Uro og spurgte Knud Mogensen derved.“

„Knud lej ikke,“ svarede Folmer med Rynker i sin Pande; dog straks derpaa smilende han og tilføjede: „Jeg rider til Bisping for at gæste de Nonner og høre en Messe.“

„Nu gantes du med mig, Folmer!“ sagde Bodil, hvis ærlige, rynkede Ansigt snarere viste Tilbøjelighed til at græde end at le. „Jeg faar sige det, om du ogsaa vrede — en ung Jomfru, som hjerter sig i Klosteret, Knud Mo-gensens Søster, lokter og drager dig did.“

Da Folmer tavst stirrede ned i sit Væger, vedblev Bo-dil helt bevaaget og idet hun tørrede sine Dine med Hlgen af sit Hovedklæde:

„En ukri og ringe Kvinde er jeg; men jeg glemmer det ikke! Allerfist vilde jeg uspurgt give fri, ædelig Mand som dig Naad i sig Sag, var der andre til den Gerning. Dog nu, da Fader og Moder ere døde og Frænder langt herfra, hvem stulde da give dig Naad, om ikke Bodil Hans-datters? Du sandt Næring og Hvide ved min Barm, da du var spæd, og længe vare mine Arme din Bugge. Dag og Nat har jeg bedet for dig, at du maatte fange god Lykke i dette Liv, Salighed i det andet, naar din Sjæl farer her-fra. Dog det, du nu har for, vil skingtære plat baade din Lykke her og din Frelse hiset.“

„Tag ud for mig, Bodil,“ sagde Folmer og drejede det tomme Væger høftigt mellem Fingrene, „paa hvad Vis saa ræddelige Ulykker kunne komme af, at jeg rider med Knud til Bisping for at spørge til hans Søster?“

„Snig dig ikke faaledes derfra!“ udbrød Bodil og søg-te Folmers Blik. „Det er ganske, som da du var Barn, og du vilde følge dit eget Sind og tilkufede dit Hjerter. Du mente, at du selv var den klogeſte. Al, Folmer, den Gang galde det kun Ufæler og Rødder til at give Maveve, nu gælder det unge Jomfru, der vilde ødelægge baade Legeme og Sjæl. Talen gaar faaledes i Borgensuen blandt dine Svende: nu agter Folmer Hansen at hente sig en ung Nonne og leve med hende i Fred og Gammen!“

„Den Svend, der siger faaledes,“ udbrød Folmer vred, „han skal vifes af Gaarde og slaas med Vægdøren, hvis jeg finder ham. Ingen Sinde, Bodil, stod min Hu til sigt. Ved Jesus Kristus, du skal ikke leve den Dag og se mig give Forargelse ved sigt syndigt Lovnet.“

„Nu,“ svarede Bodil med et tvivlende Blik, „jeg har ogsaa ment, at du var for god til sigt. Althaa lej Svendene, og du har atter slaaet den Jomfru af Lanterne?“

„Det maa vel være Tilfælde,“ sagde Folmer, „at du ikke tan glædes ved, at jeg agter at indgaa i det hellige Ekteſkab, og at Nøglerne maa hviſtes fra dit Vælte til min Hustru.“

„Gud naade!“ udbrød Bodil og slog Hænderne jam-men; „mener du, at jeg er sigt raadelyst og gridt Kvind? Det vil være en fæpfuld Dag, naar jeg maatte faa se en god, ædelig Hustru ved din Side i denne Hal! Dog dertil kan udelig Slegfeddatteren fra Tjele være udfet. Det vilde ikke samme sig for en af de fleste Ruder at føre sig vanhyrdig Brud til sit Hus. Hvad mon Peter, Johanne og hendes Husbond vil sigt dertil!“

„Det er mig lige godt og ens, hvad de sige!“ sagde Folmer med et funklende Blik. „Ja, var endogaa Fader og Moder i Live og oven Jorden, vilde jeg ikke høre dem i den Sag. Jeg har den faste Tro, at Margrete Mogens-datters er sine Forældres rette, ægtefødte Datter, og at de selv vare rette Ekteſkøll. Stor Uret er stet, da Grif Skram tog Tjele, det er jeg vis paa, om jeg end ikke nu evner at udrede det Rantespil.“

„Billig og gerne,“ sagde Bodil, „man tænker og tror det, man ønsker stulde være faa. Den Jomfru har vel selv stulket dig de Blaar i Djnene.“

„Langsira!“ svarede Folmer. „Du tan skønne hen-des Udfind af, at selv tænker hun det ringeste om sig og sine Raar, og min egen Moder kunde ikke være mere sm over min Vre end hun! Hun afslaar rent ud at blive min og agter at klostergive sig. At hindre dette er min Agt, og derfor rider jeg nu til Bisping.“

Den Underretning undrede Bodil i saa høj en Grad, at den luftede Munden paa hende.

„Mindes du hende, Bodil?“ spurgte Folmer og saa hen for sig med et drømmende Blik. „Dog, hun var kun et Barn, da hun for nogle Aar siden gælede os her. Har du nogen Tid set et mere fagert Barn?“

Bodil svarede hun ved at ryste paa Hovedet.

„Men nu stulde du se hende,“ vedblev Folmer med Ud i sit Blik, „nu da hun er en fuldbloet Mø! Ingen Vild om hendes Dine; de kunne se blibere ud end en Dues og dog lyne som en Venus. Hendes Haar er brunt som en Rød i Høst og mere blødt end Silte; hun er fuld om sin Barm og smakter om sin Midje; hendes Gang er som Hindens Løb gennem Skoven, og hendes Stemme lyder sødt som Drosens Sang.“

„Gud naade,“ udbrød Bodil forfærdet, „hun maa være et Troldbarn, som har forjort dig!“

Folmer lo, og Hallen gav Genlyd af hans klare Latter.

„Nej, Bodil, nej,“ sagde han saa, „hun er from som en Guds Engel, men hildet i Vildfarelse. De Nonner i Bisping og de Munte ere, Troldene, som have slaaet King om hende, og hendes Skriftefader, Sortebrødre Bigand, er Dævelens Apofel og Helvedes Udſending. Jeg vil bryde den Tryllesing og rive hendes Sjæl ud af Papiſternes Alser!“

„Ja, gjorde du det for Guds Skyld,“ svarede Bodil, „vilde det være en præfelig Gerning; men inbødt dig ikke det! Rødbets Lyſt, ikke hellig Nidkærdhed driver dig nu til Bisping. Maaſte er den Jomfru bedre, end jeg tænker om hende. Lad hende da med Fred! Det er dog bedre at være en ærlig Nonne end en retroende Mand's Frillekone. Hør mig, mens det er Tid, at du ikke for silde skal sande, at hvem ikke Naad vil have for godt Rød, han skal købe siden Anger dyle!“

„Det vilde angre mig til min Dødsdag,“ svarede Folmer og rejste sig drat, „foigtede jeg min Hjertensklar nu, da hun lever i Mærke og hun har paa den vide Jord en fuldtro Ven, og hans Naavn er Folmer Hansen. Du skal engang, det haaber og tror jeg, tilſtaa, at i den Sag er Herren med mig, og at jeg ikke byggede min Lykkes Hus

paa Sand! Du skal, vil Gud, leve den Dag, da du faar høre Vindebroen døms, naar jeg rider herind med min vane Vid, mens Brudeblusene flinne fra Voldene og funkle i Gudenaaens Vænde!“

Da Solens første Stråler tittede over Hjermind Stovaa, blev Vindebroen nebladt, Fortgemmeten hødte i sit Horn, og Skoven gav Genlyd, mens Folmer og Knud med deres Svende red ud af Borgen og satte Raafen mod Syd.

Tiende Kapitel.

Ved Talegitteret.

Det var en kold, stormfuld Majdag tidlig om Morge-nen. Nonnerne vare samlede i Bisping Kloſterkirke til Primen eller Morgenbønnen, som holdtes Klotten felt. Bigand havde af sit Breviarium læst Bønnen og fortelg mindet Søstrene om den Helgen, hvis Mindedag det var, Kirkefaderen Gregorius af Nazians. Nu lod derefter Nonnernes Sang, medens Kirkevinduerne Ruder klirrede for Stormen.

En fuld, klar Stemme anførte Sangen og læfede den over det ensformige, udtykſløse Tonefald, den saa ofte havde til daglig. De gamle, fløde Nonner fælte hælben noget ved det, de sang. Ar ud og Ar ind, Time efter Time, kun ved det ydre tungne til at betende og tilbede med Læberne, vare de for længe siden bleone trætte og hen-faldne i aandelig Død. Smaalige Tanter for dem gennem Høredet, medens de sang Maria Lovsang; de længtes kun efter at faa en Ende paa Gudsstjenesten for at komme til Værd's i Refektoriet og lange til Grodfædet.

Et Par af dem undrede sig dog over den Andagt og Anderlighed, hvorved Forfangerinden, Jomfruen fra Tjele, som de talde hende, fremjubilende baade Ord og Toner. De mindedes derved om deres unge Dage, da de selv som Ungsøstre havde følt det, der nu fit Margarets Hjerter til at luvle og fylde hendes Dine med Taarer. Den yngste i Lovet, Søster Veronika, der stadig ved sin Munterhed og Uletterretlighed paadrog sig Jrettesattel-fer og Bodsstraffe, havde fit Blik fæstet paa Margaret, som stod lige over for hende yderst i Rækken. Veronikas godmodige og endnu smukke Klæstn udtrykte Beundring og Medfølelse.

Som en Svane mellem Gæs var Margaret at se til i denne Nonnekloſt. Den snevide Novicebragt skjulte nu hendes skønne Stabning, men hendes Holdning var ædel og fuld af Ynde som før. Hun holdt Bønnebogen mellem de solbede Hænder, Hovedet var opstøjet, og hun saa opad, idet hendes fine Profil viste sig under den hvide Hætte.

Kun lidet anede det herde, at hun blev iagttaget af profane Blikke; thi hvad var hendes Hjertensstemning om andet i hendes Dine end et vanhelligt Ræfen? Bag Kloſterets Lægsbrødre og Lægsøstre, som knælende overvarede Mor-gengudsstjenesten, saa Knud og Folmer, den sidste næsten Ramfuld over, at han blandt Papiſter befjede Ana som en Afgudsdyrker. Dog forsvandt denne Følelse straks, da han havde faaet Nje paa Margaret. Dyd Smerter og trøt-tende Angest greb ham, da han saa hende i den klosterlige Dragt, der i hans Dine var et Dødens Klædebon, og han blev hendes Aflyns Vlegthed ber. Hvor hendes Træt vare bleone skarpe, og saa dette brandende Blik, der ufravendt stirrede opad, medens de klare Toner udgit fra hendes blege, forbum saa friske Læber! Der var et Træt om hendes Mund, der mødte ham helt fremmed; det var fuldt af ufellig Vedmod, eller som om hun var bleven meget ældre. Den kolde Svend stod Folmer paa Panden. Sknet af Margaret midt i hendes Andagt viste ham klarere end Ord, at Faren for at misle hende var langt større, end han havde tænkt sig. Han henfaldt i Grublen over, hvorledes det var muligt, at hun kunde være kommen saa vidt, og dm dette var den skumle Munk's Vært alene, han, som stod der ved Alsteris Fod med sin hellig avadende Blikke, idet han med sin dybe Røst ledſagede Nonnernes Sang. Hør, hvor skønt Slutningsstrofen toner gennem Kirken:

„O clemens, o pia, o dulcis Virgo Maria!“

Endnu mange Aar derefter, naar Folmer mindedes fit Besøg i Bisping Kloster Sankt Gregorii Dag, genlød i hans Øren de bløde, siltende Toner af Margarets Stem-me, medens hun sang dette: „o clemens, o pia, o dulcis!“ Saa smt bedende havde ingen Sinde for nogen menneske-lig Røst forekommet ham at lyde. Han sølte sig roven med, glente, at Jomfru Maria Suddom tun er Menneske-Vaa-fund og vilde følge sin elſtedes Sjæl paa dens vildfarende Vej, da Sangen standfede og den sidste Genlyd døde hen under Kirken's Høvdinger.

Folmer sprang op. Han var i et Nu sig selv igen og gif, ledſaget af Knud, driflig op mod Kordøren. Den dybe Rødvne paa Margarets Rinder og det funklende Blik fra Bigands mørke Dine viste, at begge havde faaet Nje paa ham. Hæftig traadte Bigand frem i Kordøren og ubstrakte Haanden.

„Hviften arg Kætter,“ sagde han, „dørver sig til at trænke Kirken's Fred og beſmitte dette hellige Sted med sine ugudelige Fodtrin?“

„Tæm din Tunge, Munk!“ raabte Folmer og traadte op i Kordøren, idet Bigand vög tilbage. „Margaret!“ sagde han saa og vendte sig imod hende, „jeg ønsker en Samtale med dig!“

Hun stod for ham med et blegt Aflysn, seende mod Gulvet og tvingende Bønnebogen mod sit Bryst. Den tendte, klare Stemme fit hendes Hjerter til at bante, og det fortrolige: Dig! ramte hendes Øre med underlig Magt. Medens hun under Udſtølelsen stabig havde fjernet sig mere fra ham og rejst en Mur mellem fit Hjerter og ham, var han i sin Tanke stadig kommen hende nærmere. Nu stod han der, aabenbart til Sinds at bruge hele sin Magt og gøre Krav gældende, en Friffter, der vilde luffe hende fra det hellige Aflyd i den lyndige, urolige Verden.

Jesus, Jomfru Maria!“ Lød det ned af Nonnerens Ræfte. Nogle af dem slog Kors for sig, og inden Margaret var i Stand til at give Svar, traadte Udbesifsen frem og fillede sin svære Skikkelse foran hende, som om hun vilde bølge hende for Besmittelse.

) Du milde, du fromme, du føde Jomfru Maria!
(Fortfætted.)